

EM 2013/26

26. november 2013

Aqqaluaq B. Egede

Forslag til forespørgselsdebat om fordele og ulemper ved indsættelse af havbaserede produktionsanlæg til afhjælpning af kapacitetsproblemerne inden for fiskeindustrien, for derved at opnå en bedre kommerciel udnyttelse af fiskemulighederne i Grønland.

(Medlem af Inatsisartut, Jens Immanuelson, Siumut)

Indledningsvis skal jeg bemærke, at ordlyden for titlen til forslaget til forespørgselsdebatten er vanskelig at forstå. For det er svært at se, hvordan en debat alene om et "forslag til forespørgselsdebat om fordele og ulemper ved indsættelse af havbaserede produktionsanlæg til afhjælpning af kapacitetsproblemerne inden for fiskeindustrien" vitterligt kan bidrage til en affækning.

Alligevel skal vi fra Inuit Ataqatigiit takke forslagsstilleren for at have rejst en nødvendig debat om fiskeriet. Med tiltrædelsen af den nye koalition er man jo reelt gået bort fra en klar og tydelig politik om et bæredygtigt fiskeri fra politisk hold. Og ingen aner, hvilken kurs, Naalakkersuisut står for på det seneste med hensyn til fiskerierhvervet. Vi kender fortsat ikke til hvordan koalitionen agter at udvikle fiskerierhvervet.

Vi var ellers inviteret til et samråd med Naalakkersuisoq for Fiskeri. Det kunne ikke lade sig gøre da Formanden for Inatsisartut gav et afslag. Og samrådet blev varslet få timer før det skulle ske. En sådan fremgangsmåde er ganske enkelt utilstedelig. Det er et samarbejde, der skal til. Som medlemmer af Inatsisartut skal vi kunne samarbejde når det gælder et så vigtigt erhverv her i landet.

For det er arbejdet for fiskerne, og arbejdet for at forbedre deres kår, der skal stå i centrum, uanset partifarve.

Jeg skal endnu engang spørge koalitionen. Hvad kan vi forvente at se, Siumut og Atassut, af koalitionen målsætning om indretningen af fiskerierhvervet? Hvad kan fiskerne forvente fra koalitionen? Hvad er den politiske dagsorden? Hvad er der på tapetet? Det har vi ikke fået svar på, trods adskillige forgæves forespørgsler under hele efterårssamlingen om koalitionen fiskeripolitiske kurs. Naalakkersuisoq for Fiskeri har endnu ikke meldt ud om sin kurs.

Landets politiske ledelse skal tale klart. I stedet for at stå i venteposition, foretrækker vi i Inuit Ataqatigiit at gøre et stykke arbejde. Knap et år siden valget er situationen den, at koalitionen stadig ikke har givet et klart fingerpeg om sin målsætning med fiskeriet. Hvis vi skal trække i arbejdstøjet er der brug for at vide, hvilken fiskeripolitisk kurs Naalakkersuisut agter at følge fremover. Vi håber, at koalitionens politiske plan vil være klar inden forårssamlingen. En politisk kurs er den eneste vej frem til resultater.

Alle ved, at man ikke kan udvikle såvel fiskerierhvervet som fangererhvervet alene ved hele tiden at give ekstra kvoter. Der kan være forskellige meninger om tildeling af kvoter, men vi har belæg for at ekstra kvoter alene ikke rækker til hvis man vil en helhedsløsning for fiskernes kår.

Mulighederne er meget forskellige med hensyn til fiskernes indkomster. Fiskere med højeste indkomster er jo også dem, der får tildelt flest kvoter og som er i stand til at tjene hurtige penge ved at fiske intensivt ved hjælp af mere moderne teknologi. Det er disse grupper, som får mest fordel af tildelingen af ekstra kvoter.

Det er en mærkesag for Inuit Ataqatigiit, at vi arbejder for at forbedre kårene for mindrebemidlede. Derfor har vi lagt kræfter ind på en fiskerireform. Og det er lykkedes. For fiskeriloven er nu en realitet. Det har ført til, at gruppen af fiskere med laveste indtægter, der har oplevet en fremgang i indkomster, er blevet større. Det har også medført, at fiskere med de højeste indtægter også har oplevet en fremgang i indtægter. Det betyder, at erhvervet er i fremgang når man ser overordnet på fiskerierhvervet.

Det betyder dog ikke, at problemet er løst overordnet. Der er tale om en ny lovgivning, og fiskeriloven er behæftet med mange opgaver. Og jeg vil gerne benytte anledningen til at fremhæve, at fiskeriloven er ny. Og naturligvis er ikke alle enige i reformen. For vi ved jo, at folk generelt har svært ved at løsne sig fra traditioner og vænne sig til nye fremgangsmåder.

Af den grund havde vi i Inuit Ataqatigiit følgende kommentar til debatten om fiskeriloven.

Vi må gennem samarbejde og fælles forståelse skabe vort lands nye økonomiske fundament. Der må reformer til! Når vi gennemfører reformer vil der, - som et skib i hård storm være medpassagerer, som vil være imod vore beslutninger. Vi ved dog, at passagererne vil forstå vore beslutninger, når vi når sikkert i havn og at beslutningerne havde været nødvendige for at vi kunne komme sikkert i havn.

Magtnostalgi kan skade en ansvarlig holdning. En politisk debatform og en agitation, der lukker øjnene for virkeligheden, kan føre til tillidstab og skuffelse når man først sidder med magten. For man kan jo spørge hvorfor Naalakkersuisoq for Fiskeri, der tidligere var den der kæmpede mest for tildeling af kvoter, nu fører en helt anderledes politik som Naalakkersuisoq.

Man kan gætte på, at han nu er blevet ansvarlig for en realistisk politik. Inuit Ataqatigiit vil fortsætte med at støtte en Naalakkersuisoq, der fører en politik baseret på bæredygtighed og væsentlig viden. Det er vigtigt at arbejde med udviklingen af en god og en samlet fiskerilov. Det er på den måde, man kan minimere fiskernes problemer. Det fremtidige mål er at samlet at forbedre fiskernes kår.

Der er brug for et politisk samarbejde for at styrke fiskernes økonomi. Fiskeriloven er trådt i kraft for at kunne styrke fiskernes indtjening og for at kunne styrke Landskassens skatteindtægter. Vi håber at Naalakkersuisoq for Fiskeri vil fortsætte med at gøre rede for forhold, som det er afgørende vigtigt at forholde sig til.

Spørgsmålet om ekstra tildeling af kvoter ud over de årlige kan ikke overskygge alle de øvrige målsætninger. Derfor har vi brug for hinanden til målrettet at udarbejde en kurs, hvis vi vil en bedre fiskeri for vort lands skyld. Vi skal væk fra tvivlens åg og i stedet debattere følgende opgaver:

Hvordan skal man realisere målet om optimale indhandlingspriser for fiskerne? Hvad er status for spørgsmålet om den landingspligt, som man tidligere sagde at den skulle debatteres? Vil spørgsmålet om forskellige kvoter mellem havgående fiskeri og kystnært fiskeri blive gjort til genstand for en ny vurdering? Vil produktionsanlæggene fortsat kunne drive fiskeri? Hvilke tiltag vil man tage i brug for at løse problemet med de sydgrønlandske fiskere og fangere, der tjener mindst og har det hårdest? Hvad er holdningen til spørgsmålet om direkte eller indirekte ejerskab til kvoter? Osv.

Man bør under alle omstændigheder tage stilling til de spørgsmål, jeg rejser. Spørgsmålene er afgørende for hvorvidt produktionsanlæggene har en fremtid som industriforetagender. Og de vil være afgørende for udformningen af indtjeningsmulighederne for fiskeriet. Der findes ikke noget svar på forslaget til forespørgselsdebatten før sådanne forhold er afdækket.

Man erindrer jo, hvad Naalakkersuisoq for Fiskeri tidligere har sagt, nemlig at produktionsanlæggene skal tage sig af produktionen – og at fiskerne skal tage sig af fiskeriet. Det betyder, at produktionsanlæg, der i dag driver fiskeri, skal holde op med at fiske. Vi vil gerne spørge Naalakkersuisoq for Fiskeri, om man mener det alvorligt. Såfremt fiskerierhvervet skal fremmes økonomisk, er vi i Inuit Ataqatigiit interesseret i, at Grønland gør en indsats for at tage del i de nye markeder i udlandet, der tilbyder højere priser og at vi lever op til kravene for kunderne i udlandet.

Det betyder ikke, at man skal fratage fiskerne deres kvoter. Øvelsen går kun ud på at dokumentere, at vi udnytter vore levende ressourcer på et bæredygtigt grundlag. Hvis vi

fortsat påstår at vi ikke driver rovfiskeri, hvorfor skal det så være svært at ansøge om et mærke, der dokumenterer at vi ikke driver rovfiskeri? Hvorfor skal vi ikke bestræbe os på at forfølge højere priser i arbejdet på at opnå MSC? Man kan ikke påstå at støtte SMS så længe man ikke anerkender vejen til at opnå det.

Med disse bemærkninger skal vi fra Inuit Ataqatigiit opfordre koalitionen til at fremlægge en fiskeripolitisk målsætning, hvis Naalakkersuisut ikke evner at gøre det. Det er vigtigt, at man forhandler om fremtidige politiske målsætninger.

Vi skal ikke føre en debat, der bygger på gætterier. Inuit Ataqatigiit skal anbefale, at vejen frem er en forhandling mellem medlemmerne af Inatsisartut, der bygger på en debat om nye veje med udgangspunkt i status for fiskerierhvervet, som forskellige departementer følger med i.